

Olled sa jubba ülles tousnud, Matilde?

Lapse u n n e n ä g g o.

Lõest, Minna ütlen teile, mis teie ial
ollete teinud ühhele nendesinnaste No wä-
hematte wendade seast, sedda ollete teie Russe
teinud. Mattt. 25, 40.

N i j a - L i n n a s ,

armsa maarahwale sowitud Ilumasa sanna wäljalautamise
sõbbradest

1 8 6 0.

Der Druck wird gestattet.

Dorpat, den 4. März 1860.

No. 20. Abgetheilter Censor de la Croix.

Gegen den Druck dieser Schrift ist nach vorgängiger Durchsicht von Seiten des Livl. Evang. Luth. Consistoriums Nichts einzuwenden.

Riga Schloß, den 13. Februar 1860.

N. Baron Ungern-Sternberg, Assessor.

Nr. 525.

J. A. Busch, Notar.

Tulge tänna, armsad lapsed, minnuga ühhe weike maddala urtsiko sisse, kus paljo waesust ja hädda on leida. Agga ärge kartke, sest Iesus ellab ka seäl sees, ja teie teate: Kus Iesus on, seäl on hea olla.

Seäl toas, ühhe waese wodi peäl, on üks naene maas, haige ja kahwatanud, ja üks poisike, temma ainus laps, seisab halleda näuga temma ees.

„Oh emma“, ütleb temma, „keik on otsas! mis ma nüüd sulle toon kinnitusseks?“

Emma toufis istuma, panni käed risti ja ütles: „Iesand jahbutab minno hinge, pallugem kedda, mo laps.“

Bois lasseb põlveli mahha ja nuttab, agga emma teeb palwet ussus; ta ütleb keif, mis ta süddame peäl on Sellele, kes on leskenaeste ja waeste laste JSsa; ta kaebab Temmale omma waesust ja omma wallo. Ta olli jubba nelli nädalal haige ja mitto päwa jo ei olnud rahha egga leiba majas.

Kas ollete sedda ka jubba tunda sanud, mo armsad, kui maggus se on, kui JSsand meie palwe peäle ütleb: Jah ja Amen, ja kui Waim meie süddamesse hüab: J E h o w a teeb täieste keif, mis sa pallud?" — Sedda tundis nüüd se lesknaene ja temma poeg, Peter, toufis ka rõõmsa melega palwest ülles, andis emmale suud ja ütles: „Oh emma, nüüd ma tean, mis ma teen!“ ja jooksis omma weike rohho aeda, kus palju lilled ja rosid parrajaste võitfisi. Warfi ta wöttis kätte, noppis keige illusamad ärra ja hakkas neid weike kimpudesse kokko sidduma; siis

ta panni neid puhta korwi sisse, ja watis römuga nende peäle. Rosid, nelgid, resedad ja liljid ollid täis kaunist haiso ja se olli temmal, nago ollefid nemmad temma wasto öösnud: „Wata meie peäle, meie ei te tööd egga fedra, agga taewane JSsa ehhitab meid siiski.“ Ja pois moistis nende feelt, ja römustas, ja ütles siis emma wasto: „Ummalaga, armas emma, ma tullen pea jälle taggasi.“

„Kuhho sa lähäd, mo laps?“ küsis emma.

„Oh emma“, ütles Peter, „lasse mind, ma pean minnema!“ töstis lille korwi pea peäle, ja ruttas röömsaste linna pole. Te läks illusast metsast läbbi, ja poisi melest, kes emma haigusse ajal kordagi ei olnud metsa sanud, olli se nago Paradiisi aed. Ihm olli ka wägga kaunis, armuline taewane JSsa römustas ommad lapsed kallisoja fewwadega.

Kuskil ei olle fewwadene aeg ni armas, kui

metfas. Taewa lautus olli selge ja tumme = sinine, kaste hiilgas nore kasse lehtede peält; lilled öitfesiid kauniste, ja pääw paistis önnistades feige taimede peäle, mis JSsand Ummal Ma seest laskis tärkada. Keik olli waikne, lindude laul ja hommiko kellad külladest ollid üksi kuulda. Agga Peter ei pannud neidgi tähhele, temma hing kõnneles JSsandaga. Metsa illo teggi temmale halledat meest. „Oh! öhkas ta, kui mo waene emma ka woiks siin olla! agga nüüd ta on haige, ja kes teab, ehk JSsand tahhab tedda mo jurest ärra wötta! oh kallis Önnisteggija, ärra te sedda mitte! jätta tedda weel mulle! lasse mo armast emma weel ellama jäda, kui se Sinno tahtminne on!“

Nenda ta kõnneles omma JSsandaga; sest Peter olli üks wagga laps ja olli norelt jo õppinud, omma Önnisteggijaga palludes ümber käima.

Selge wee = soon jooksis metsast läbbi; selle

äre istus pois mahha, puhkama, ja ripputas nat-
tufe wet öiede peäle. Linnud tullid iggalt poolt
seie ja jõiwad sest weest. Peter watis heal melet
nende peäle ja römustas, et Illmal murret kan-
nab feige omma lomade ette. Üks pörnif tulli
lendades ühhest öiest teise peäle: üks walge wee-
roos öitses weesones ja maggus hais toufis
seält seest; pörnif tahtis seält toito sada, töstis
ommad nõrgad tiwad ja tahtis selle peäle lendada,
agga ei ta joudnud, kuffus wee sisse. Galle-
daste sipputas ta ja püdis lehhe peäle sada, agga
ei woinud. Peter pistis kät wee sisse, et se pididi
waese lomale sillaks ollema ja ütles: „Ei sa pea
ärauppuma, waene lomake!“ ja pörnif roinnis
sedda möda wälja, töstis ommad tiwad päwa pais-
tel, ja lendas röömsaste ärra. „Ollen ma, waene
Peter, woinud pörnifat aidata, eks siis Illmal,
kes rikkas on, woi ka mind aidata!“ nenda ta
mötles, wöttis korwi kätte ja läks liina pole.

Piinas olli alles warrane hommiko, afna lugid ollid ennamiste weel finni; agga Peter ei holinud sest, waid käis möda ullitsaid ja hüdis sure heäleaga: „Kes tahhab lilled osta! kes ostab illusad lilled!“

Ta läks praego ühhest surest uhkest majast möda; praua teggi just afna lahti ja kulis temma hüüdmist. Ta kutsus tedda üllesse ja watis rõmuga illusa lille kimpude peäle. „Mis ma pean sulle andma selle korwi täie ette?“ küsis praua lahkest; „täna on mo weike tütre sündimisse pääw; sa tuled parrajalt.“ — „Kui palju teie tahhate!“ ütles pois, ja watis armsaste praua silmi.

„Sa näitad waene ollewad, -armas laps?“ ütles praua jälle. „Waene ma ollen kül“, wastas Peter, „ja mo emma on wägga haige; agga — — —“ Ukse wahhele tulli üks weike tüttarlaps ja hüdis: „Terre hommiko, emmake!“ —

„Ollid sa jubba üsles tousnud, Matilde?“ ütles emma ja kattis korwi rättifuga kiinni.

„Jah, ma ollen jubba ommad rosid käinud watas, ja emma liino terretanud!“ ütles kuu aastane laps.

Peter watis immetelledes temma peäle; ni ilusaf last ta enne ei olnud näinud; Matilde jäi ukse wahhäle seisma, ja watis ka üksi filmi temma peäle. Emma andis poisile suurt rahhatükki; wessi tulli Petri filmi, ta ei teadnud, kas tohtis sedda wastowötta. „Wötta ikka, armas laps,“ ütles armulinne praua, „ja wi sedda omma haige emmale.“ „Siis ma tännan teid, Jummal tasfugo!“ wastas pois ja südda täis rõmo, ruttas ta kwo pole.

Kui ta seina sai, siis olli selle waese kattukse al paljo rõmo ja tänno, nisuggust rõmo, kui lesfenenaesel, kellele prohwet Elisa krusid össiga täitis. 2 Kunn. ram. 4, 1—7.

Einna lapsel seisis waene pois ifka meles, tal olli halde meel temma pärrast ja mötles allati, mis head ta woiks temmale tehha. Korraga ütles ta röömsaste: „Emma, nüüd ma tean, mis ma teen! Wanna isja kinkis mulle sündimise päwaks üks kuldrähha, ma tahhan selle eest waese poisile ued rided osta, temma ommad ollid aina wannad.“

Emma watis lahkeste tütre peäle ja ütles: „Kui sa näddala pärrast sedda weel tahhad tehha, siis lähhäme podi ja ostame.“ — Agga süddames ta tännas Jummalat, ja pallus: „Oh Jesand, anna, et ta ifka waeste peäle mötleks.“

Näddala pärrast tulli laps röömsaste emma jure ja hüdis. „Emma, nüüd lähhäme podi ja ostame waese poisile rided!“ Naad läksid ka ja ostsid; ja kui kahhepäwa pärrast illus ilm olli, läksid emma ja tüttar küllasse, ja Matilde kandis rättiko sees poisi ued rided.

Waeses saunas olli nende wöeraste pärrast suu rõõm; ja wöerad isse rõmustasid ka, et waese poisil emma olli jo parremaks sanud, wõis jubba fergel tööd kätte wõtta. „Kas teie ollete sesamma hea praua, kes minno pojale sure rahhatükki ollete annud?“ küsis emma.

„Jah,“ hüdis Peter sure rõmuga, „jah, se on sesamma!“

„Olge siis tännatud keigest süddamest, armas helda praua, ja teie, armas laps! — Sest ajast, kui teie nenda meid aitasite surest häddast, läks meie luggu pääw päwast parremaks; Peter ostis selle rahhaga leiba ja lihha, et ma jälle rammo sain, ja Ummal on sedda õnnistanud nago õllikruul Sarepta lessenaesele; sest meie ei olle pärrast ennam ilma olnud; ja kui on kord pudust, siis tulleb üks hea inimenne ja aitab jälle.“ Nenda räkis waene naene, ja silmad jooksid wet.

Matilde wöttis rättiko seeft ued rided wälja ja ütles: „Peter, fiin on sinnule ued rided, sinno ommad on jubba wägga waesed.“

Peter ei woinud sannagi öölda, ja emma nisammuti ni arwamatta tulli neile se and. Naad tahtsid tännada — agga praua ja laps ei olnud ennam nähha; nemmad läksid jubba fojo pole, sest nemmad teädsid, et täanno tulleb Ummalale anda, kellest keik head annid tullewad, ja mitte nendele.

Tük aega läks möda, et teine teisest kuulda ei sanud, sest Matilde olli sui ajal omma wanne-
mattega male läinud, kaugele sest küllast ärra, kus Peter ellas. Agga kui naad süggise jälle linna taggasi tullid, siis näggi weike Matilde üht unnenäggo, mis tedda paljo mötlemä panni. Ta näggi unnes, et ta olleks Ummala au järje ees seisnud mitto tuhhande Englide keskes, kes ollid keik kous Temma ees walges rides. Örnisteg-
gija istus aujärge peäl, ta kallis näggo täis armo

ja hallastust, ja hiilgawas rides, agga ta kandis poolt sest kuest, mis Matilde olli waese poisile annud — ja se waene Peter seisis ka JSfanda ees ja teine pool sest kuest olli temma seljas. Ta watis taewalikko öntsä näuga JSfusse peäle, ja JSfanda walgus paistis ka temma peäle.

„Kes on sulle sedda kube annud?“ küsis JSfand tedda lahke heäleaga.

„Matilde on mulle sedda annud!“ wastas Peter. „Töest, Minna ütlen teile, mis teie ial ollete teinud ühhele nende — sinnaste Mo wä hhematte wendade seast, sedda ollete teie Mulle teinud.“

Selle peäle laulis keik Inglise wäggi need — sammad JSfanda sannad et keik taewas neist köllas. Matilde tundis nisuggust önnistust süddames, (mis ei woi sannaga võlda) et ta käed ülles tõstis ja ka nendega hakkas laulma. Sest ta ärkas ülles. Pääw toufis praego ja paistis

temma palle peäle. — Matilde arwas ennast weel taewas ollewad, sest temma körwades kõllas weel se taewalik laul. Agga ta ei näinud S^M-nisteggijat ennam! — Ta watis immestades ringi ja tundis ärra, et ta olli unnenäggo näinud. Se näggo jäi temma süddamesse ja ta mõtles keige päwa selle peäle.

Kolm päwa pärrast sedda olli illus süggisene ilm; Matilde ja temma emma läksid seäna külla pole, kus Peter ellas. Pääw paistis metsa peäle ja pu = lehhed näitsid mitme karwalisfed ollewad ja hakkasid jubba puddenema; lapsel olli hea meel neist, kuida naad punnased ja koldsed ollid, ja emma räkis selle kohta mõnni head sanna lapsel wasto, mis last satis järrele mõtlema.

Kui naad küllasse said, hüüdsid firriko kel-
lad, ja üht furnud widi wälja.

„Redda maetakse siin?“ küsis emma üht meest, kes möda läks.

„Se on ühhe wagga lesse ainus poeg, Peter nimmi,“ wastas mees; „kolme päwa eest on ta õntfaste ärrasurnud.“

Emma ja tüttar läksid ka halleda melega sure hulga rahwa järrel hana jure. Öppetaja teggi süddamelikko palwet, juhhatas ussus keiki JEsusse jure, kes on Üllestousminne ja Ello, ja räkis selle armsa poeglapsesi, kes ni norelt jubba olli JEsust öppinud tundma ja armastama, ja nüüd jo Temma jure sanud kutsutud, Temma rõmo sisse minnema, ja pallus ni kohlaste temma emma pärrast, et JEsand wöttaks tedda rõmustada ja kiinitada, et waene lesk, kui temma armsa lapse pufärk hauda pandi, käed ristis, nuttused silmad taewa pole pöördud wois ussus rahho süddamega öölda: „JEsand on aännud, JEsand on wötnud, JEsanda nimmi olgo kidetud.“
Hiobi r. 1, 21.

Wimaks pannid kolilapsed, Petri sõbrad, veel
lilled haua peäle ja laulsid sedda laulo:

Ummal on meie keskel
Nüüd wötnud ühte last;
Üks ingel tulli warmalt
Wiis taewa meie maast.

Nüüd temma on jo taewas,
Inglide seltsis teäl
Ssandat auustamas:
Oh olleksime seäl!

Kül panneme ta kehha
Se külma hauda nüüd.
Seäl sago sulle rahho
Sa armas wennake!

Rahho sul olgo hauas,
Kunni pašfuna heäl
Sind lutsub jälle ülles
Se öntsa römusse!

—
REA-860
Lapse-2
R 14.737

Sah, jah, se on sesamma!